

VOSTÈ PENSA QUAN FA ESPORT?

Fa uns anys el conegut sociòleg Amando de Miguel (1982, Madrid), realitzava comparacions tals com: les catedrals actuals són els grans estadis i polisportius construïts al segle XX... els espectadors són els milers de fidels que escolten o bé senten una determinada actuació... els entrenadors són els tutors o els pares que feliciten els esportistes...etc. Així mateix, fa unes setmanes en una lliçó magistral a l'INEF de Catalunya varem tenir la sort d'escoltar un lingüista eminent, Sebastià Serrano (Barcelona, 1993). En un determinat moment del discurs va formular una pregunta molt similar a la següent, vostè pensa fent esport? Segons paraules textuales seves i a través de comentaris realitzats a ell personalment per esportistes (amateurs), els atletes mentre corrien es dedicaven a resoldre conjunts matemàtics, preparan exàmens, etc.

Recapitulant en el temps, vaig recordar una carta dominical de l'arquebisbat de Barcelona R.M. Carles (*La Vanguardia*, 1991), en la quan instava a que l'esportista creient deixés brillar la fe...mentre es dedicava a la seva activitat esportiva. Evidentment, de tot el que s'ha dit no s'exclou cap finalitat higiènica, estètica, física, moral, intel.lectual o mística. Potser el transcendental travessi aquestes capes i els doni sentit o potser l'esport sigui una mica més del que normalment estem acostumats a descriure. També és possible que en conjunt tot sigui més senzill i que l'esportista només pensi en l'espai i el temps en què participa de la seva activitat i en l'entorn que l'envolta.